OPINIONS

Publicades des del 2009

Nº 180 - Any 2025

¿Com qualificaries el temps viscut?

¿Bo, menys bo, dolent, o estones de cada cosa?

El temps no té prioritats ni sent emocions, per tant, donar-li un qualificatiu dependrà de com se n'hagi fet ús i es gestioni, segons les circumstàncies, les prioritats i els valors de cadascú.

Durant el seu pas, va deixant enrere moments o episodis en què les Il·lusions, les esperances, les realitzacions i l'amor, varen jugar i juguen un paper fonamental, convertint-lo en una eina valuosa per planificar, mirar d'assolir fites i gaudir-les.

El temps també ha estat i és testimoni silenciós d'abaltiment i desesperació, davant malalties incurables, injustícies, incomprensions, separacions o mort de persones estimades que varen deixar l'ànima empresonada per la foscor i que, remuntar i veure una mica de claror, va ser un procés llarg i feixuc.

Malgrat que, es diu en ocasions que el temps tot ho cura, és difícil no guardar ressentiment envers qui ha estat causant dels nostres infortunis. Però, el ressentiment, només perjudica qui el pateix. La vida és massa curta per desaprofitar-la odiant persones carregades d'orgull i de supèrbia, que amaguen la seva mediocritat amb el seu parlar i actuar grandiloqüent i agressiu. Cal guardar-se d'aquestes persones perquè són com els escorpins que s'amaguen sota les pedres, esperant el moment de clavar el seu fibló per inocular el verí que porten dins.

Per sort, encara hi ha qui exerceix el perdó, l'amor i la generositat. Sentiments que diuen molt a favor de qui els conrea i que, com a fruit, els pot donar una gran pau i satisfacció interior.

Canviant de tema:

S'ha firmat la **reconstrucció** de Gasa, **no la pau** (segons paraules de Trump en el moment de pujar a l'avió per tornar als Estats Units), deixant ben clar que el conflicte bèl·lic (que dura dècades), no ha finalitzat. Tot plegat, una gran pantomima. ¿Calia haver arribat a l'extrem de fer morir de fam a milers de persones de totes les edats? Gent innocent que han vist com es destruïen les seves cases i no podien enterrar a familiars i persones estimades perquè eren sota un gran munt de runa? ¿Quin propòsit amaga aquesta firma? ¿No serà que Trump ha fet veure el primer ministre d'Israel Netan-Yahu que hi hauria un gran negoci construint apartaments de luxe i llocs de lleure dels quals, sent socis, podrien obtenir grans guanys?

Gasa, en aquests moments resta en boca de tothom, però ¿i Ucraïna?, ¿no són notícia els horrors pel que està passant la població per defensar el seu país bombardejat a tota hora? Un país amb grans jaciments de metalls preciosos com: l'or, la plata, el coure, el ferro, etc. en el qual l'actual president de Rússia Vladímir Putin ha vist una font de grans ingressos. ¿Voldrà compartir-los amb Trump?

¿I que passa el nostre país? Sembla que hi ha un gran narcisisme entre els que governen i els que aspiren a presidir la nació, expressant, per ambdues parts, insults i grolleries cada vegada que es reuneixen. Que menteixen sense escrúpols per arribar el poder i omplir-se les butxaques, oblidant que, la seva tasca, és vetllar pels ciutadans i resoldre problemes com la sanitat, l'educació, l'habitatge, les pensions, etc., per anomenar-ne uns quants.

¿Quin qualificatiu donarà la història dels esgarrifosos genocidis, abusos i corrupció de tota mena i en tots els àmbits, succeïts els segles XX i XXI? ¿Seran un episodi més vist amb indiferència tal com nosaltres mirem esdeveniments d'èpoques molt, molt llunyanes?

Particularitzant

Alguns som en una edat en què quasi res ens esgarrifa perquè les hem passat i vist de tots colors. Però, malgrat que, l'experiència dona una certa saviesa i ens ha ensenyat que no tot el que brilla és or, i a qui o què, hem d'acceptar o rebutjar perquè no aporten res a la nostra vida, encara ens sobta tanta maldat existent.

En un món aclaparat per les ocupacions, les presses, el consum desfermat i atapeït d'obligacions i compromisos professionals o privats generadors d'estrès i d'ansietat, probablement ens beneficiaria físicament i mentalment, dedicar un temps a considerar si el treball que ens ocupa diàriament ens fa el pes i, si les "amistats" o algun "hàbit" que ens esclavitza, perquè hi dediquem massa temps, deixa espai per reflexionar que és realment el que ens convé, el que no, i posar-ho en pràctica.

De vida només n'hi ha una. Tal vegada per aquesta raó, és el bé més preuat que té l'home per damunt dels diners i les possessions. Per tant, sense fer mal a ningú, caldria aprofitar-la i gaudir-la tot el que es pugui.

M'acomiado amb un poema propi, que el seu contingut no té data de caducitat, però que pot recordar un temps passat o actual, viscut amb joia o amb desencís.

Ocell de plomatge negre

Ocell de plomatge negre, lleig, però que saps refilar.
Vola cap on ell fa estada i, si el veus, per un casual,
canta-li a cau d'orella com ho saps fer... tot trinant.

Canta-li el meu desconsol... doncs no he pogut oblidar:
els seus ulls, les seves mans,
la seva veu, el seu rostre, el seu somriure... tan grat.

Pregunta-li, de passada, si pensa en mi... si m'enyora...
Si el seu desig està encès, com en temps en que ens miràvem
amb alegria, amb delit..., però que, per circumstàncies,
baixant la mirada, semblava... no ens havíem vist.

Si et diu que sí... Que el seu cor està malmès,
de pensar amb mi, i d'enyorar-me; no t'aturis, vine prest,
vine cantant, tot joiós, perquè el meu cor necessita,
ocell de plomatge negre, necessita... saber d'ell.

Si et diu que no, que per ell soc... una més...
No et cal tornar bon ocell, el meu cor s'entristiria
amb notícies d'un despit. M'estimo més no saber-ho,
ocell de plomatge negre. No vull saber el seu oblit.

Maria Mercè Usón